

hvad et universitet kan beskæftige sig med. Selv om det ifølge loven kun skal gælde opgaver »af væsentlig samfundsmæssig betydning«, er det reelt en elastik i metermål, som det er op til regeringen at bestemme længden af.

Videnskabsministeren indvilger med lovændringen i at gennemføre en uafhængig evaluering af universitetsfusionerne. Det skal ske i 2009. For os er det afgørende, at der også reelt bliver tale om en uafhængig evaluering foretaget af kompetente forskere. Ministeren vil samtidig gennemføre en analyse, der belyser medarbejdernes og de studerendes medbestemmelse på universiteterne, den frie akademiske debat og forskningsfriheden under den gældende universitetslov. Det er helt afgørende, at også denne analyse gennemføres af uafhængige eksperter. Det giver lovforslagets bemærkninger ikke sikkerhed for.

Loven afspejler i høj grad regeringens tilbøjelighed til at regulere universiteternes virksomhed i detaljen. Videnskabsministeren burde koncentrere sig om at opstille overordnede politiske mål for universiteterne, deres uddannelser og forskning – og afholde sig fra at lovgive om redskaberne, der skal indfri målene.

Et eksempel på denne overdrevne detailregulering er aftagerpanelerne, som loven nu pålægger universiteterne at etablere. Som om aftagerpaneler var den eneste måde i denne verden at sikre en dialog med aftagerne om uddannelsernes kvalitet og relevans. Et andet eksempel er de studerendes undervisningsevalueringer, som universiteterne nu tvinges til at offentliggøre. Målet er god undervisning, men evalueringer er nu kun et redskab blandt flere. Denne måde at ophøje en løsning blandt flere mulige til universalmodel risikerer i sidste ende at bremse universiteterne i at tænke i nye baner og udvikle nye løsninger.

Det Radikale Venstre vil helt gøre op med udviklingskontrakterne i den udgave, de har i dag. De har udviklet sig til et uigennemsigtigt redskab, hvor det er umuligt at afgøre, hvilke dele af kontrakten der er udformet af universiteterne selv, og hvilke dele der er dikteret af ministeren. På den måde har ministeren haft held til at indføre krav »ad bagvejen«.

Vi ønsker at gå en anden vej og indføre en ny type udviklingskontrakter, der kan danne rammen for den frihed, vi vil give universiteterne. I

disse nye udviklingskontrakter skal den til enhver tid siddende minister – på baggrund af en drøftelse med Folketingets partier – formulere få helt overordnede mål for universiteternes virke. Det kunne være mål om forskning, undervisning, internationalisering og formidling – svarende til lovens overordnede mål. Herefter skal det så i vidt omfang overlades til universiteterne at indrette sig på den måde, de mener bedst tjener de overordnede mål i deres kontrakter. Den tillid har vi til universiteterne. Det har regeringen øjensynligt ikke.

Til sidst har Det Radikale Venstre blot en enkelt kommentar til ændringsforslaget om det nye ankenævn for meritafgørelser. Her er det i vores øjne logisk at lade ankenævnet sammensætte paritetisk, det vil sige af en videnskabelig medarbejder og en studerende. Dermed følger man konstruktionen fra »første instans«, som er studienævnet, og som jo også er ligeligt sammensat af studerende og videnskabeligt personale.

Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget vil stemme imod forslaget. Det skyldes ikke principiel modvilje mod fusioner mellem universiteter eller fusioner mellem universiteter og sektorforskning. SF's modstand skyldes derimod

- det totale fravær af en klar, velbeskrevet og velargumenteret målsætning med, hvilke fordele der kunne være ved fusioner – fraværet af politisk vilje til at gennemføre en politisk drøftelse af fordele og bagdele ved fusioner,
- fraværet af en analyse og
- den »pistol«-politik, der er anvendt over for institutionerne.

Heller ikke efter regeringens beslutning om, at der skulle fusioneres, har det været muligt at få blot antydning af velbegrundet formål – eller kriterier for succes – på bordet. Det gælder både i forhold til universiteternes forskning og uddannelser og i forhold til sektorforskningens betydning for overvågning, lovkvalitet og myndighedsbehandling.

Det er på enhver måde en deprimerende fremgangsmåde, hvor stort i sig selv bliver fremstillet som et fremskridt – helt uanset internationale erfaringer – og hvor velbegrundede argumenter aldrig har fået en reel chance – enten af frygt for negative konsekvenser for egen institution eller af frygt for, at andre bød sig hurtigere til.